Danas je potpredsjednik vlade i ministar financija gospodin Zdravko Marić predstavio rebalans državnog proračuna. Rebalans proračuna je potvrda kako proračun ne predstavlja sveobuhvatni (izraz našeg premijera Andreja Plenkovića) plan akcija i aktivnosti koalicije na vlasti u ovoj godini – izvršne vlasti. Kada se rebalans proračuna donosi sredinom svibnja tada je to izraz neznanja ili nemoći. Može jednog i drugog.

Proračun predstavlja skupni pokazatelj „bilance uspjeha izvršne vlasti“ Obitelj također donosi svoj proračun putem kojeg raspodjeljuje svoje prihode na oblike potrošnje koje smatra da će joj donijeti najveće zadovoljstvo. Tvrtkin proračun zove se bilanca uspjeha. Očekuje se da obiteljski i tvrtkin proračun omogući štednju kako bi se u narednom razdoblju povećalo blagostanje. Svaki se dohodak dijeli na štednju i potrošnju.

To ne vrijedi za državni proračun. Novaca je uvijek premalo. Potpuno je nevažna činjenica po kojoj hrvatski porezni obveznici imaju neprihvatljivo visoku poreznu presiju. Politika na vlasti uvijek i svuda najveću pažnju posvećuje svojoj rastrošnosti. Razlog tome je kupovina ljubavi biračkog tijela kako bi ponovno dobili povjerenje građana. Ništa za politiku današnje koalicije nije važnije od povjerenja građana. Možda je u ovom trenutku važnije ispuniti kriterije koji će omogućiti zamjenu kune eurom. Međutim, zamjena kune eurom je politika prema vani. Unutrašnja politika, kad se zadovolje uvjeti Bruxellesa glede proračunskog deficita, svodi se na kupnju ljubavi bez obzira da li to ugrožavalo buduće generacije. Tako dolazimo do proračunskog deficita. O proračunskom suficitu se ne razmišlja, a trebalo bi. Naime, tržišna država nije država J:M: Keynesa to je država liberalnog kapitalizma kada su zemlje, osim u slučaju rata, redovito ostvarivale proračunski suficit.

Posljedica te i takve politike, izraz Franje Tuđmana, je jasna i razumljiva. Mladim ljudima je prekipjelo. Odlaze tiho i nečujno. Kada narod šuti to je opasno. Dobro je dok narodÂ negoduje. Prisutna šutnja se gotovo može opipati. Iako nam je HDZ pred nekoliko dana tvrdio kako su hrvatski građani ostvarili sve svoje strateške ciljeve, nadam se da nisu mislili na odlazak mladih obrazovanih i šutljivih hrvatskih građana - „trbuhom za kruhom“. I u vrijeme bivšeg sustava mogli su odlaziti na rad u inozemstvo. Za to im nije bila potrebna suverena i slobodna Hrvatska. Prema tome, odlazak mladih je protest tih istih mladih zbog prisutne politike. Što je najtragičnije, što nikog ne zabrinjava, najviše se prazni Slavonija koja omogućuje pobjedu HDZ-a na parlamentarnim izborima. Sve se više steče dojam kako je narod potreban samo i jedino zbog politike. Politika je ona kojoj se treba podrediti narod. Tako se može iščitati iz izjava predstavnika Ustavnog suda. Nema referenduma jer građani nisu pri sebi osim u vrijeme parlamentarnih izbora i to samo ako dadu glas stranci na vlasti. Ostali su zapravo bedasti. Rebalans proračuna koji neće uvažiti amandmane oporbe može se protumačiti da je oporba jednako tako – bedasta. Umjesto da napuste Hrvatski sabor u kojem nema dijaloga, oni šutke

pognu glave i glasaju protiv.